

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

MAI 1993

29. årg

Nådeunderet

I Esaias 53, vers 6, står det skrevet: «Vi fór alle vill som får. Vi vendte oss hver til sin vei, men Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham.»

Synden har fått sin dom på Golgata. Det var ett menneske som ble rammet av mine og dine synder. Guds vrede over synden knuste Ham, mellommannen, stedfortrederen. Han, som i seg selv var uten synd, ble gjort til synd for oss, for at vi skulle bli rettferdige for Gud i Ham.

Det så ut som om det var Jesus som var taperen på Golgata. Profeten Esaias sier det på flere steder, og det var Israelsfolkets syn på Jesus. Vi akttet Ham for intet, Han ble regnet blant overtredere. Foraktet var Han og forlatt av mennesker, men Han var seierherren fra Himmelen, Guds og Marias sønn. Sann Gud og sant menneske.

Ta for deg Bibelen og les Kolosenserbrevet, kap. 2, vers 14-15. Der ser du også at det var djevelen, Guds erkefiende, som tapte det store slaget om eierforholdet til den falne men-

neskeslekt. Vil du bli Guds barn og få evig liv, må du frelses fra Guds vrede over dine synder. Han har ikke forandret seg i sin hellighet. Han er evig den samme, og vi skal alle gjøre regnskap for hans domstol.

Men Bibelen taler om noen som på den dagen skal gå fri i dommen: De mennesker som her i nådetiden har møtt Gud ved nådestolen på Golgata og som lever i det fortrolige samfunn med sin frelser.

Jesus gråt over Jerusalem, fordi de ikke kjente sin besøkelsestid. Kjenner du den? «Han kaller deg nå som han kalte deg før. Han banker på hjertets tillukkede dør i gry og kveld. Han gjorde seg ringe for frelse å bringe din arme din fattige sjel». Jesus vil inn til deg med syndenes forlatelse og evig liv.

Vis ham ikke bort. Kallet kan være ditt siste. «O hvilken salig dag du fikk om du begynte nå i dette øyeblikk» (Brorson).

Reidar Linkjendal

Troens gode strid

«Så la oss derfor, da vi har en så stor sky av vitner omkring oss, legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss, med blikket festet på Jesus, Han som er troens opphavsmann og fullender.» Hebr. 12, 1-2a.

Å, hvor maler ikke Herren ut en stor og åpen dør her for sine troende venner! Han taler til deg, du som i all din nød har tatt din tilflukt til Ham. Og hør hva Han sier: Legg av *alt* som tynger, og synden som henger så fast ved deg, og løp med tålmodighet i den kamp du har foran deg. Den kamp du har foran deg, kan rett og slett forklares så enkelt som; *den tid du ennå har igjen på jorden*. I verden har dere trengsel (kamp), sier Jesus om den saken.

Den tid du ennå har igjen på jord, skal du altså få legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved deg, med blikket festet på Jesus.

Kan hende tynges du ned om dagene? Kanskje p.g.a. synd du ikke frå bukt med, kanskje er det de mange små nederlag i hverdagen, som liksom står der som et hinder for å ta trøsten av Jesu forsoningsverk helt og fullt til deg, kanskje er det et helt liv du ser tilbake på, som aldri ble som du hadde tenkt deg, kanskje er det barn og/eller andre nærmeste som lever så langt borte fra Gud, og kanskje du i tillegg synes

at du har så altfor lite nød for dem, eller kanskje du ikke engang kan definere hva det er som tynger deg så. Hør Herrens ord, *til deg*: Legg av alt som tynger! Gjennom sin apostel sier Han her, *alt!* Han definerer det ikke og sier; det og det skal du få legge av, men *alt*.

Kan hende er det djevelen som plager deg, kan hende er din svikt svært så virkelig, det er *sant*, og riktig nok dømmer Guds lov deg for dette, men *ikke Jesus!* Joh. 5,45.

Hør det igjen; Han dømmer deg *ikke*, men nettopp med blikket festet på Ham, skal du få legge det av deg. Hvor vil du ellers hen med det? Den minste synd imot Guds hellige vilje, står det jo ikke i menneskelig makt å gjenopprette. Guds lov er i virkeligheten *en fortærende ild*.

Det ser ikke umiddelbart sånn ut for det selvtrygge menneske, idet den kommer til oss i all sin enkelhet. I klare, enkle ord, anvisninger og bud peker den ut for oss hvordan et hellig og rettferdig menneske *er* og *handler*. Det er ikke noe mystisk

som ligger for høyt for vår forstand. 5. Mos. 30,11-15.

Men idet du med ærlig hu går igang med å skulle gjøre etter, og bli det du ser i dette «speilet», så gjør du nettopp denne erfaring; synden *henger så fast ved deg*. Du makter ikke hverken å drive eller rive det ut av ditt hjerte. Du bærer døden og fortapelsen *i deg selv*!

Denne Guds lov med sin anklage og fordømmelse står der fremdeles, og idet du kommer i berøring med den, kommer du også i din samvittighet inn under dens anklage og fordømmelse.

Dette er en erfaring også den tro-

ende gjør igjen og igjen, inntil blikket igjen rensens og du ser at denne lov *er oppfylt* til minste og siste tød-
del, av Jesus. Den er ikke opphevet, men den er, Gud være lovet, oppfylt!

Dette som vi var fanget under p.g.a. vår synd, har Herren møtt i vårt sted, og beseieret. Og så har Han vist oss *en ny og bedre vei*. Jesus i synderens sted!

Du skal virkelig få lov til å se bort ifra det som tynger, og synden som henger så fast ved deg, og hen til Jesus istedet. Det er ikke noe annet vis å avlegge det på!

Guds vrede hviler ikke over denne verden for dens mange synders skyld, for denne Guds vrede rammet Jesus i verdens sted, men Guds vrede blir over den som ikke har trodd på Guds enbårne Sønns navn. Joh. 3,18 b.

Å, kunne du bare tro det; dine synder kan aldri skille deg fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, men din vantro gjør det!

Nei, nettopp *synden* er det Han kaller deg til å avlegge, idet du ser på Ham. Dette er den kamp som ligger foran deg! Troens gode strid, som har som lønn ærens og rettferdighets uvisnelige krans. 1 Pet. 5,4 og 2 Tim. 4,8. Det er *den* troen klynger seg til, *Jesu* rettferdighet. Jer. 23,6.

Einar Kristoffersen

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 35 99 08 45.

Alt som har med bladets ekspedisjon å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø, tlf. 03 99 08 45.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg, tlf. 04 41 87 46
Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn.
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes
Fossnes, 3160 Stokke
Bankgiro 2490.45.39496
Postgiro 0825.0771534

Han stiller sjelens dype savn

1. *Han stiller sjelens dype savn,
Han gjør det ved sitt eget navn,
Et navn til frelse for hver sjel
i himmelgleden gir Han del.*
2. *Den glede som Guds engler kjenner
Når synderen mot hjemmet vender
På kallet fra sin Gud og far
Når han blir nådens under vår.*
3. *Et Frelsernavn er Jesu Navn
Det fører inn i tryggest havn
Hvor sjelens sorg og sukk har ende
Ved Ham som Faderen fikk sende.*
4. *Så hør da du som borte går
Verden den kan kun gi sår
Som smerter og som døder
Hans ord og Ånd på ny deg føder.*
5. *En fødsel da til liv og glede
En helt ny vår med ett tilstede
Så meget mer enn du her fatter
Er himmerikets skjulte skatter.*
6. *I sine skatter gir Han del
Ved disse gjør Han sjelen hel
Fra død til livet går enhver
som her på jord får Navnet kjær.*
7. *Du trenger ikke ute stå
Når Jesus for deg ville gå
Og bære hele syndekavet
Og drukne det i nådehavet.*
8. *Så ligger da et land der fremme
Og stunder til at du er hjemme
Og del i Herrens glede får
Og frydes ved en evig vår.*
9. *Tenk verden her så kald og grunn
Så flyktig, kort hver gledesstund
Nei, la den ikke deg bedra
Få heller del i langt herfra.*
10. *For skue Gud skal hver som tror
Se Jesus som din egen bror
Ja, ser du ikke alt her nede.
Hva Han gikk for å deg berede.*
11. *En Faderfavn å hvile i
Fra allehånde kamp og strid
Som verdens fyrste sendte
Han til ditt beste vendte.*
12. *Så hold kun ut for snart
Så skal du skue klart
Han talte sant vår Gud
Med blod han kjøpte fri sin brud.*

Kjempende for livet

Loven viser oss et menneske som kjemper for å vinne livet ved arbeide uten noensinne å nå målet: nåden viser oss et menneske som mottar li-

vet som en fri gave ved troen på vår Herre, Jesu Kristi, fullbragte verk.

*(Fra «Håndbok for reisen
fra døden til livet»)*

I Herrens hender

«Simon, Simon! Se, Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete. Men jeg ba for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre.» Luk. 22, 31-32.

Vi ser at Jesus ba for Simon (Peter) at hans tro ikke måtte svikte. For Satan var ute etter å få Simon over på sin side og få siktet ham som hvete. Jesus har overvunnet Satan, og derfor kan Han hjelpe sine barn i deres vanskeligheter.

Når Simon en gang omvender seg så skal han styrke sine brødre (troende venner).

Når vi ikke vet hvorledes vi skal be for å be rett, så kommer Ånden oss til hjelp. Rom. 8,26. Her kommer også Ånden oss til hjelp i vår svakhet, for vi vet ikke hva vi skal be om slik vi burde det, men Ånden selv går i forbønn for oss med sukk som ikke rommes i ord.

En kan komme i trengsler, anfektelse eller sykdom, så en ikke får samlet tankene i bønn, men bare må sukke til Jesus. Jeg har vært ute for det, og da er det godt å hvile i løftet om at Han hører det minste sukk i sjelen. Så ble jeg bønnhørt på forunderlig vis.

Det er en som har sagt at Satan er Guds lenkehund, for alt må innom

Jesus for godkjennelse før det møter oss. 1 Kor. 10,13: «Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den.»

Vi ser at en ikke skal bli fristet over evne. Det er godt at en kristen kan få ligge i Jesu armer også når en opplever svære prøvelser og anfektelse. Da ser en alt så svart og ingen utvei. En får klynge seg til det som står i Bibelen i Hebr. 13,5: «La deres ferd være fri for pengekjærhet, så dere er fornøyd med det dere har. For Han har sagt: Jeg skal ikke slippe deg og ikke forlate deg.» «Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om, for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd.» Jes. 41,10.

Motganger, anfektelse og prøvelser kan være med å føre en nærmere Jesus, og til å klynge seg til Guds ord.

«Og Herren vendte seg og så på Peter. Da kom Peter Herrens ord i hu, det Han hadde sagt til ham: Før hanen galler, skal du fornekte meg tre ganger. Og han gikk ut og gråt bittert.» Luk 22.61-62.

Selv om Jesus var i yppersteprestens hus og ble forhørt, så hadde Han omsorg for Peter. Det ser vi av v. 61. Peter har fornktet Jesus, og så angret han det. Det ser vi av det at han gikk ut og gråt bittert.

Jesus ble dømt til korsets død, så Peter fikk ikke gjort opp med Ham. Du kan tenke deg hvilken fortvilet situasjon han var i.

Etter at Jesus har oppstått, får kvinnene som kom til graven, en hilsen med til disiplene og til Peter. For Peter ble det som et solgløtt i den fortvilte situasjonen han var i. Mrk. 16a.

Jesus åpenbarte seg ved Tiberiasjøen og der blir forholdet mellom Ham og Peter gjort opp, og Peter fikk full oppreisning. Joh. 21,15-17. Peter får tre ganger spørsmålet; elsker du meg? Disippelen har lært noe nå. Han visste med seg selv at han kom til kort, han kjente sin egen ynkelighet. Men han befant seg hos

Ham som allerede hadde, og som fortsatt ville, be for ham, som elsket ham med en ubetinget kjærlighet, og som hadde påtatt seg å fullføre den gode gjerning Han selv hadde begynt i ham.

Du som er en kristen og har syndet så dypt, kan få komme tilbake til ditt barnekår hos Jesus. Det ser vi i historien om Peter. Vi mennesker er snare til å synde, for vi drages med den gamle Adam i vårt hjerte.

«Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss». Rom.8,34.

Det er godt at vi har en frelser som Jesus, en som går i forbønn for oss. Han sitter ved Guds høyre hånd og bevarer oss frem mot vårt himmelske hjem.

Karl Almli

Herrens veier

«Vokt din fot når du går til Guds hus! Kom dit for å høre! Det er bedre enn når dårene bærer frem offer, for de vet ikke at de gjør ondt.» Pred. 4,17.

Så ligger da en sommer foran oss ennå en gang, og to sommerskoler skal igjen avholdes, om Gud vil. Hvorfor? Ja, la oss ikke glemme dette spørsmålet, når vi igjen pakker for

å samles i Guds hus. For Guds hus er det, der hvor Hans ord lyder. Guds Sønns evangelium. Mrk. 1,1.

Så kommer Guds ord til oss med en, kan hende for deg, uventet advar-

sel: «Vokt din fot når du går til Guds hus!» Trå ikke inn i Guds hus som om det var et hvilket som helst avgudstempel eller offentlig tilstelning. Kom ikke dit for å *ofre*, men for å *høre*! Man kan altså ofre uten å vite at man forøver ondt ved det.

Når vi nå kommer sammen, hvem er vi? Vi er *ikke* dyktige, skarpsindige forretningsfolk, som driver *vår egen* geskjeft, som kjenner «markedet» og vet hvor veien går for virksomheten, eller hvordan ting skal gjøres for å føre frem. Nei, vi er Herrens minste små som *ikke* vet fra dag til dag annet enn at Han er trofast, Han som kalte oss.

«På den smale vei til kilden alt *mitt eget* dømt jeg så. *Mine* planer, *mine* ønsker ved min fot i aske lå.» SB. 264. Først da kunne Herren ta over og lede. Han som styrer ved miskunnhet og barmhjertighet. Han som fremfor alt kaller til *tro* og *liv*. Den synder som ble *rettferdiggjort* ved tro, ikke gjerning, skal også *leve* ved tro, ikke gjerning. Rom 1,17. Å, for et salig budskap Han kaller oss sammen om. *Kraften* til frelse».

Men vi vet jo også det, at like så høyt som disse «tonene» er elsket av de minste små, er de hatet og foraktet av det kjødelige menneske som ikke ser noe stort i annet enn det mennesker kan få til. De ser aldri de «blomster som vokser av Jesu sår.» De er nemlig skjult for det naturlige øye,

der de springer ut i et mørkt menneskehjerte som begynner å fatte *ordet om korset*.

Men den åndelige ser og hører det. Den som tidligere sto så trygg på *sitt eget*, eller den som engstelig forsøkte å grunne *sitt eget*, står nå frem med vitnesbyrdet om *Jesus*. Nei, ikke vårt eget, ikke vårt eget, men Jesus!

Hvor går så veien fremover? Hvem våger å svare på sjelenes vegne? Trenger vi ikke et opphold i helligdommen før vi svarer? Vil Herren unne oss et slikt opphold i helligdommen på sommerskolene i år? Åndssituasjonen idag innbyr ikke akkurat til å sløse med anledningene! Skal ikke det få være grunnen til å samles i Guds hus, at vi så gjerne vil høre og lære av Ham? Er der noen langt, er der noe sukk, så la det stige opp til Ham som har bedt oss; Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg. Salm. 50,15.

Be om at Han må møte oss, ikke for å gjøre det ytterligere bekvemt for vårt kjød her i verden, men for å vekke oss opp av sløvhets dvale, til å se med forklarede øyne; Jesus Kristus er igår og idag den samme, ja til evig tid. Hebr. 13,8.

Med dette vil jeg få ønske alle bladets lesere en god og velsignet sommer og «framfor alt, ha inderlig kjærlighet til hverandre, for kjærligheten *skjuler en mengde synder*. 1Pet. 4,8.

Einar Kristoffersen

Ja Herre, *men dog*

Matt. 15,27.

«Ja Herre, men de små hunde eter dog av de smuler som faller fra deres herres bord.» Slik lød det løsen, hvormed den kjære due fra Kanani-terlandet seierrik svang seg over det siste bolverk, som Jesus stilte iveien for hennes tro. I dette ord; «JA Herre, men d o g.» Speiler som solen i duggdråpen, ikke alene evangeliets hele herlighet, men også alle sanne kristnes indre skikkelse seg.

«Ja, Herre!» sier kvinnen først, og hvilket megetsigende «Ja» er det. Dette «JA» er fullt av fornærmelser mot vår slekt, og en større dom er ikke blitt uttalt over den menneskelige naturs verdighet, enn den som dette JA besegler. Dere vet at frelseren nettopp hadde talt om hundene, som han stilte opp mot husets barn, og at han under krenkende tittel innbefattet alt som ennå sto utenfor hans rike, og ennå ikke hadde erfaret den store fornyelse av vann og Ånd, lå tydelig for dagen. Og se da hvor dårlig Kananerinnen forsvarer oss mot den anklage.

«Ja Herre!» svarer hun på denne ydmyke ytring, og dermed dømmer og fordømmer hun i samme øyeblikk både seg selv og den hele verden, forsåvidt samme nemlig ikke har opplevet den nye fødsel av Gud.

Men svaret; «Ja Herre!» er ikke alt som hun har å si. Ennå følger et annet ord. «Ja Herre» sier hun, og deretter tilføyer hun,, «Men dog!» og i dette «Ja Herre, men dog!» avspeiler seg, mine venner, visselig evangeliets herlighet i dets fulle glans. Det er vistnok så at i hennes munn ligger dette «Ja Herre» og dette «Men dog!» meget nær hverandre, men når man betrakter uttrykkene nøye, så står det meget imellom, om hvilket alle den gudommelige vredes stormer raser.

Alteret, rødt av det helligste blod, som fløt på jorden, står imellom. Lammet som bærer verdens synd, står imellom. Den borgen, som påtar seg den straff som var tilveiet oss, står imellom, for Ebals forbannelser var ingen fugleskremmer. Ett marterbilde, som ble gjort til synd for oss, ett av blod vætet lik, i hvis død og undergang den gudommelige vredes gloende piler, som skulle treffe oss, er utslokket, henger imellom. O held oss! Dersom offerlammet ikke hang der, som i sine blodige strømmer druknet vår skyld, da ville det hete; «Ja Herre!» og - et punktum ville slutte meningen. Intet «men dog!» kunne følge. «Ja Herre!» ville det da hete, vi er hunder og

fordømmelsesverdige opprørere!» og istedenfor; men d o g !, ville det følge hyl og hendes vridning og fortvilelse. Men nu er det anderledes, må vi enn beskjemmende og bevende svare; «Ja Herre!» når Gud uttaler sin fordømmelsesdom over oss, så tillater dog korset på Golgata oss at tilføye et lyksaligt; «Men dog!»

Ja vi er hjemfaldne vreden og skyldige for rådet; men dog - står en nådetrone oppreist på den forbanne- de aker, og en evig forløsning er funnen. JA, vi sitter i fengsel, dømt og fordømt til en skrekkelig execution; men dog - ligger i en gjennom- boret hånd en underfull nøkkel, som åpner alle gitter og forjetter oss frihet. Ja, vi har forskyldt en evig undergang, og blodhevneren er etter oss; men dog - står et alter på jorden, hvis horn vi omfatter - hvem våger å antaste oss? Hjelp er åpenbart for de elendige. Liv for de døde. Nåde for opprørere og rettferdighet for over- tredere. Derfor står nå utropet «JA Herre!» ikke lenger *alene*. Angstro- pet oppløser seg yndigt - i et som ånder av glede og håp. Evangelium tillater oss å forjage den dypeste og rettferdigste selvfordømmelsens redsler med et fornøyet; «Men d o g Herre - men d o g!» og det er evan- geliets herlighet.

«JA Herre, men dog!» hvor disse ord blir uttalt som Kananerinnen

uttalte dem, i oppriktighet og med bankende hjerte - der er et Gus barn. Utropet «Ja Herre!» når Herren taler om små hunde, er en hard tale, og vil ikke lett frem på tungen. Hvor- lenge gikk det ikke før mannen etter Guds hjerte, David, etter det dype fall kunne uttale det. Uavladeligt ropte det: «Du dødens mann! Ekte- skapsbryter! Morder!» «Nei Herre, lød svaret, nei, så slemt står det ikke til med meg.» Som et hav etter stor- men, da overflaten vel er stille og ro- lig, men det bryter og bølger og bru- ser fryktelig på bunnen; således var den falske broders tilstand. Innven- dig var den forferdeligste heftighet men utvendig en forstilt ro, som om intet var i veien. Og se, først måtte Guds hånd ligge tungt på ham mange dager og mange netter, først måtte hans ben forsmekte under hans daglige hylen, først hans saft hentørres, som når det blir tørt om sommeren, da omsider under skrik og tårer bekjennelsen, «Ja Herre!» «Jeg sa, jeg vil bekjenne mine over- tredelser for Herren, og du forlot meg all min synds ondskap!» Se, så fast sitter dette. «Ja Herre!» og så voldsomt må det tvinges ut av det stolte hjerte. Men det øyeblikk, da en arm synder overvunnet, sønderk- nust, skamrød og med bøyet hode for den evige dommers trone stam- mer sitt «JA, Herre!» og erkjenner seg skyldig, det øyeblikk er stort og

skjebnefullt. Himmell, jord og helvede tar del deri. Det er vendepunktet og det første skritt ut av Satans band.

«Ja, Herre!» ropte kvinnen, men lot det ikke være med det, for dette rop er ennu intet sikkert kjennetegn på barnerett. Hadde det stått et punktum i kvinnens hjerte etter dette «Ja Herre!», så ville det ikke ha frelst henne fra fordervelsen. Kain ropte; «min synd er større enn jeg kan bære den!» Det var et; «Ja Herre!», men et punktum sto bak.

Judas skrek; «Jeg har forådt uskyldig blod!», og mistvilte om nåden. Det er et; «Ja Herre!», men et

punktum fulgte på, og bakved var - Helvede. Han gikk til sitt eget sted tross sin selvfordømmelse.

Til de utvalgte «Ja Herre!» slutter det seg et «Men dog!». Der hvor disse to ord smelter sammen, der er visst et Kristi får. En dyp følelse av sin elendighet, båret av en hjertelig tillit til Guds nåde i Kristus. Det er Guds barnets eiendommelige karakter, og med rette kunne vi altså si at i utropet: «Ja Herre, men dog!» speiler seg såvel evangeliets herlighet, som enhver sann kristens innerste skikkelse.

Dr. Fr. W. Krummacher

For Jesu skyld

For ennu mens vi lever, overgis vi stadig til døden for Jesu skyld. 2 kor. 4. 11:

Tar man et glødende kull ut av en ovn, brenner det først klart, men jo mer en fjerner det fra ovnen, jo mer mørkt blir det, og til slutt er det bare aske. Den ovn hvor den guddommelige ild brenner, er Jesu hjerte. Fra dette arnested er all den kjærlighets ild som er båret ut i all verden utsprunget. Fra dette samme sted må fremdeles alt som skjer i Jesu navn næres. Grunnen er - og må bli - **F o r J e s u s k y l d**. Det er mye virksomhet idag, «av døypte vrimler stad og land, men hvor er troens brann?»

For ingen kan legge en annen grunn-

voll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus 1. kor. 3. 11

Det er en levende grunn 1. Peter 2. 5. Hvorfor skapte Gud verden? For Jesu skyld. «For i ham er alle ting skapte, de i himlene og de på jorden, de synlige og de usynlige, enten det så er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter, alt er det skapt ved ham og til ham» kol 1.16.

Hvorfor kalte Gud meg da jeg lå fast i Satans garn og var en syndens trell? Jeg kan kun tilbedende og full av takk si «For Jesu skyld!»

Hvor hviler mine synders forlatelse idag? Es. 43.25. Jeg, jeg er den som ut-

sletter dine misgjerninger for *m i n* skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu. Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler Ap. gj. 14. 22. Leser vi litt mer i 2. kor. 4,7: Men vi har denne skatt i lerkar, forat den rike kraft skal være av Gud og ikke av oss, idet vi alltid er i trengsel, men ikke kuert, tvilende men ikke mistvilende, forfulgt men ikke oppgitt, nedslått men ikke tilintetgjort, alltid bærende Jesu død med oss i legemet, forat også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme.

Det er en evig sannhet, slik som det står i en sangstrofe: Jesu rettferdighet sjelen blev givet, kjødet til døden, og

ånden til livet. Kjødet er overgitt til døden, og der skal det bli. Men like sant er det at den som har tatt sin tilfukt til Jesus er fri fra døden og dommen. Det å få se inn i den fullkomne lov, det er nåde, og så får vi bli ved med det. Gud være evig takk! «Jeg skal opp i dommen stå, inn med fryd i himlen stige, og i herlighetens rike skal jeg livets krone få, hvite kleder, palmegrene, engledrikk av livets flod, dette nyter jeg alene for *m i n J e s u n a v n o g b l o d*.

FOR JESU SKYLD.

Olaf Klavenæs

«Hvad skal jeg gjøre for å bli frelst?»

Av Sir Arthur Blackwood

Frelsen er fremstillet i mange talende bilder, men ingen av disse er så klar som beretningen om påskelammet i Egypten. Den gir det mest lettfattelige svar på dette så livsviktige spørsmål: «Hvad skal jeg gjøre for å bli frelst?»

Israelittene var *hjelpeløse træler* i Egypten. De kunde ikke hjelpe sig selv, heller ikke tenke ut noen plan til frelse. I akkurat samme stilling er idag ethvert *uomvendt* menneske; det er en syndens hjelpeløse slave.

Den dom som kom over egypterne, skulde også ha rammet israelittene,

hvis ikke Gud i sin nåde hadde beredt en utvei til frelse. Og slik er det med oss: vi er alle under Guds dom, «av naturen vredens barn - allerede dømt» (Ef. 2,3; Joh. 3, 18).

Dommen er således avsagt over oss, skjønt den ennå ikke er fullbyrdet. Helt inntil vi har tatt vår tilflukt til Blodet, er vi under dommen. Israels redning gjennom det blod som blev strøket på dørstolpene, er et bilde på Guds frelsesvei for oss, for enhver synder - frelsen ved Jesu Kristi dyre blod (les det 12. kap. i 2. Mos.).

I Egypten skulde et lam slaktes og

dets blod strykes på de to dørstolper og det øverste dørtre på de isrealittiske huser. Enhver familie skulde siden samles innenfor dørene for å ete lammet, som var stekt ved ild, men det må nøie bemerkes at det var på opfyllelsen av en eneste detalj som isrealit-tenes frelse berodde - nemlig blodet på yttersiden av huset - for Gud hadde sagt: «*Når jeg ser blodet vil jeg gå eder forbi.*» Det volder oss ikke noen-
somhelst vanskelighet å forstå hvad påskelamsblodet skal lære oss. Forbilledet er så klart som mulig. Det underviser oss om *Kristi dyre blod*.

Likesom lammet blev slaktet og ved sin død frelste de førstefødte i de hus hvor dørstolpene var bestenet med blodet - likeså - sier skriften oss, har Kristus lidt for oss, en rettferdig for urettferdige, og hver og en som tror på Ham, kommer aldri til dom.

Når en isrealitt tok blodet og sten-

ket det på dørstolpene og det øverste dørtre og siden gikk inn i huset, *tok han sin tilflukt til blodet*. Blodet var over ham, og morderengelens sverd kunde ikke drepe den som var innenfor de blodbestrøkte dører.

På samme måte har idag den synders som fortrøster sig på Jesus, tatt sin tilflukt til Blodet. Han erkjenner sin skyld, men han setter sin lit til Jesu Kristi død *i hans sted* og den derved beredte frelse fra vredesdommen. Og han er reddet og frelst.

Blodet alene var Israels redning. Således er det også med oss, det er på Kristi blod at frelsen beror. *Bare Blodet*.

Og ditt åndelige liv daterer sig nettop fra den stund da du virkelig tar din tilflukt til Kristi blod.

(Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet»)

For unge

Din konfirmasjon

La meg idag sende deg noen ord om konfirmasjonen. For atskillige år siden var det ikke lite strid og uenighet om de unge burde konfirmeres på den måte at de høyt svarte «Ja», på prestens spørsmål om de forsaket Djevelen, og trodde på Faderen og

Sønnen og Ånden og ville bli i denne tro livet igjennom - og at de så ga presten hånden på det.

Så fikk vi da den nye ordningen, som du kanskje vet, og etter den er det ikke spørsmål og svar eller håndslag, men presten velsigner ved

håndspåleggelse til et liv i forsakelse og tro. Den nye ordningen kjennes mindre krevende og bindende, og kjennes derfor «lettere» for mange. Jeg har hørt mange si: det er ikke rett å konfirmere etter den gamle ordningen, for de fleste konfirmantene mener ikke noe med det.

Men det er underlig med det. Jeg selv ble konfirmert etter den gamle ordningen. Og jeg kjenner mange troende som er konfirmert på samme måten. Men merkelig nok har jeg ikke truffet en eneste slik troende som har klaget over at de ble konfirmert etter den gamle ordningen. Tvertimot. De har sagt til meg, som jeg selv må si: Jeg mente det ærlig den gang jeg ble konfirmert. Og om jeg senere kom bort fra Gud, så kunne det ikke slippe taket i meg at Gud hadde kalt sterkt på meg, og at jeg hadde gitt mitt løfte. Da jeg så fant tilbake til min Gud, var det levende klart for meg at jeg fant *hjem igjen*. Og det gjorde meg glad og sterk.

Jeg vet ikke hvilken ordning du har blitt konfirmert eller skal konfirmeres etter. Men la meg si deg noen ord om dette.

Ordet konfirmasjon betyr, som du vet, *stadfestelse*. Og det som blir stadfestet, er at du bevisst sier ja og vedkjenner at *du tror* Gud og Hans dyre løfter til deg, og at du bevisst vil vende deg bort - så langt som ditt lys og din forstand rekker - fra alt som er

av Djevelen og en vantro verden. For den levende tro i våre hjerter er ikke annet enn at vi vender oss til *Gud Herren*, og derfor vender oss fra *Djevelen* og verden.

Da du ble døpt, ble du døpt til forsakelse og tro: Jeg forsaker Djevelen og alt som hører ham til - og jeg tror på Gud Faderen, Sønnen og Ånden. Når en slik tro er levende i oss, da er vi rett omvendt og gjenfødte, og hører Herren til i den nådepakten Han gjorde med oss på Golgata. Derfor må du alltid huske din dåp når du tenker på din konfirmasjon.

Det var far og mor som bar deg til dåpen, før du selv kunne gjøre noe fra eller til. Når du så gjennom kristendomskunnskapen i hjem, skole og hos presten har fått vite hva dåpen er, da ser du at konfirmasjonen fra din side ikke er noe annet enn at du sammen med hele Guds menighet på jord *stadfester* din tro og bekjenner at far og mor gjorde helt rett da de lot deg døpe etter Jesu bud. Du stadfester således i bevisst alder det far og mor gjorde med deg, at det var rett.

Men dernest - og det er selvsagt det viktigste: Du husker kanskje det brevet jeg skrev til deg om dåpen, at jeg forsøkte å vise deg at i dåpen gir Gud selv deg de herligste og dyreste løfter, og at Han gir deg disse løftene så Han ved dem kan virke og skape en levende tro i ditt hjerte, og at du vil bli værende i denne tro, så sant

Gud, som gir troen, også vil bevare deg i troen ved sin nåde.

Således er konfirmasjonen en stadfestelse av din *dåpspakt*. Hva dåpspakten er, bør du alltid ha klart for deg.

Dåpspakten er ikke annet enn den pakten Gud ordnet på Golgata, med hele verden, da Han forsonte verden med seg ved at Jesus bar verdens synd. Men mens Gud på Golgata gjorde denne pakten med alle mennesker under ett, i Jesu blod og sår, så anvender Han denne pakten særskilt på deg i din dåp, og lover deg i dåpen for all verden, for Himmelen og jord, at alt det Jesus gjorde *for verden*, det skal *være ditt* og høre deg til ved troen på Jesus alene.

Derfor er også konfirmasjonen en slik stadfestelse av din dåpspakt at du bekjenner du vil leve på den grunn som ble fullført ved Jesu Kristi offer - helt til ditt siste åndedrag, og at du overgir din sjel i Guds hånd, at Han må frelse deg etter sin nåde, alene for Jesu skyld.

Konfirmasjonen er ikke et løfte om at du skal være syndfri heretter. For å love slikt er vanvidd, og det er aldri ment slik av Gud. Men du lover å holde deg nær til din Gud, og gå på Hans veier, så langt Han viser deg veien, og så langt du til enhver tid har lys og forstand. Og du lover Ham å ikke gi deg over i mismot eller forherdelse om du faller i synd,

men skynde deg til Ham som på Kristi offergrunn tilgir alle dine synder. Du lover ikke å gjøre talløse gode gjerninger, men du lover å leve i troen og i troen - legge av det syndige, så langt Gud gir nåde.

Dersom du nå, min venn, mener dette med konfirmasjonen din, så vil jeg si, dersom du ikke er konfirmert ennå: Gå bare du til presten din og si til ham at du ønsker å konfirmeres etter den gamle ordningen. Du skal få erfare den åndelige kraft som er i å «kunngjøre Herrens navn for dine brødre, og lovprise Ham midt i menigheten.» (Sal. 22, 23).

Men skulle du mangle frimodighet til dette fordi «alle de andre» skal konfirmeres etter den nye ordningen, så sørg ikke over det. Men du skal vite at den velsignelsen du får i menigheten på konfirmasjonsdagen din, det er nettopp Herrens velsignelse over et hjerte som ærlig tror Gud og gjerne vil vedkjenne seg å leve med Ham. For velsignelsen er mer enn tomme ord. Derfor vil den hvile over den ærlige, og over den uærlige virker den ingenting - dersom den ikke virker dom.

Må Gud velsigne konfirmasjonsdagen din. Og må Han gi deg Ånd og nåde til å følge Herren Jesus gjennom hele livet.

O. V. Sendstad
(Fra «Mot Sentrum»)

Sommarskule (med årsmøte) **på Solborg Folkehøgskole,** **Stavanger, 14. - 18. juli 1993.**

Talarar: Sven A. Berglund, Lars Fossdal,
Per Bergene Holm, Einar Kristoffersen.
Leiarar: Karl B. Bø og Dag Rune Lid.
Prisar: Full pensjon m/oppreidd seng, kr. 1.240,-
Full pensjon u/oppreidd seng, kr. 1.040,-
Tillegg for enkeltrom, kr. 40,- pr. døgn.
Under 13 år, 1/2 pris. Under 4 år, fritt opphald.
For teltplass og campingvogn, kr. 65,- pr. døgn.

Familie- Rabatten gjeld deltakarar som har full pensjon.
og syskenrabatt: For barn og ungdom under 20 år skal det
berre betalast for dei 2 eldste.
Er begge desse over 13 år (vaksenpris), går den eine for 1/2 pris.

Send innmelding innan 21. juni til **Sverre Ånestad, Kydland, 4360 VARHAUG,**
tlf. 04-430406, - med namn og adresse samt alder på alle under 13 år, og for dei som
er under 20 år der familie-/syskenrabatten kan nyttast.

Hugs også å sei frå **ved innmeldinga** om du ynskjer oppreidd seng
eller ikkje, og om du ynskjer enkeltrom.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.

Ny husmor på Bibelskolen

Evelyn Dalen (22) fra Kodal i Vestfold er tilsatt som ny husmor/kokke fra skolestart i høstsemesteret.

Vi sier takk til Annlaug Skutlaberg som var villig å ta det første «prøve-året».

Tillike med Annlaug, så er også Evelyn - lærerutdannet, og vi er takk-nemlige for at Evelyn ha sagt ja til å gå inn i denne gjerning.

Styret for N.L.L.

Teltemøte

Det blir teltemøter på MOSTERØY i tiden 20. - 25. juli. Talere: Per Bergene Holm og Einar Kristoffersen m.fl. Campingmuligheter.

Sommarskule på Imi stølen,

Oppdal, 12. - 15. august 1993.

Talarar: Lars Fossdal, Olaf Klavenæs, Einar Kristoffersen,
Reidar Linkjendal, Godtfred Nygård.

Leiarar: Arne Stensø og Sven A. Berglund.

Prisar: Full pensjon: Over 18 år, kr. 660,-
13 - 17 år, kr. 525,-
8 - 12 år, kr. 405,-
4 - 7 år, kr. 270,-
0 - 3 år, fritt opphald

Ta med sovepose eller dyne.

Sengesett (m/dyne og pute) kan leigast for kr. 50,-.

For teltplass/campingvogn, henholdsvis kr. 40,-/90,- pr. døgn.

Familie- og syskenrabatt: Gjeld deltakarar som har full pensjon.
For barn og ungdom under 20 år skal det
berre betalast for dei 2 eldste. Nest eldste
går for 1/2 pris.

Send innmelding innan 19. juli til **Arne Stensø, 6454 SKJEVIK,**
tlf. 072-42640, - med namn og adresse samt alder på alle under 20 år.

Program blir tilsendt alle som melder seg på.